

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1895.

III. tečaj.

Pozabil je.

Opica, opica je pred Škraboletovo hišo!« kričala je Brinšekova Francika. Prišli so bili namreč trije možje v višnjevih plaščih v našo vas. S seboj pa so pripeljali mladega kozlička, kodrastega kužeta in vesele opice. To je bilo veselje za vaške otročičke! Cela tropa malih neubogljivčkov se je zbrala okoli bradatih mož. Vsak je hotel biti prav blizu gibčnih živalic.

Kdo bi se pa tudi ne veselil, ko gleda lisastega kozlička, ki tako lepo pleše. Če je prav majhna mizica, na kateri se lišček suče, nič se ne boji, da bi padel z nje. Seveda se ozre včasih lačni revček po malih gledalčkih, mu bo li pomolil kateri malo kruhka. Škraboletov Francek je menda to opazil, zato je hitro tekel domov kruha prosit za kozlička. Kako so se smejali ti poredni učenčki, ko je kozliček zobal kruhek. Nazadnje je pa še malo pokimal s kozjo bradico, češ, Škraboletova štruca je pa dobra. Še Palkov Jožek, ki se navadno tako kisló drži, se je veselo nasmejál.

In ta kodrasti psiček, kako vam je skakal! Lepo je vzdignil prednji ncžici ter tako sedeč na zadnjih,

gledal drobno otročad. — Primčevemu Tončku pa so bile najbolj po volji dolgorepe opice. Največja je imela bobenček, druga je godla na male goslice, jedna je pa plesala. Ko bi le ne imela tako dolgega repka. Ta ji je bil najbolj na poti. Tonček bi bil vzel najrajši opice kar domov, da bi mu bile vedno igrale. Ko pa je zapazil, kako je kozliček veselo jedel kruhek, ki mu ga je dajal Škraboletov Francek, še on teče k mami prosit štruco za opice. Mama so mu je radi dali, ker je še precej priden in rad moli. Kar za predpasnik jih je prijel ter prosil, naj hitro režejo štruco, da ne bo šla opica naprej od Škraboletovih »Varuj se, da te ne ugrizne opica, možu daj kruh, naj ga dá sam opicam!« tako so naročali skrbna mama Tončku. »Ne bo me ne, ne bo me ugriznila, saj je tako krotka«, hvalil je Tonček opico ter tekkel z belo štruco k veseli družbi.

Sedaj pa hitro sam odlomi malo kruha ter ga vrže na mizico. Opica je kar vjela košček z gibčno šapico ter ga nesla v gobček. Tonček vrže kruha opici še v drugo in tretje. Vesele živalice so bile že popolnoma znane z neubogljivim Tončkom. »Zakaj bi pa opice ne pocukal malo za repek«, misli si naš Tonček ter jo res malo poboža. Toda opica mu pokaže ostre zobe, Tonček se ji le nasmeje, ter pri tem tudi pokaže svoje bele zobke. Komaj se opica obrne na drugo stran, že jo hoče Tonček zopet prijeti pa — o joj! opica ga je vgriznila v drobni prstek. Sedaj bi bili videli Primčevega Tončka, kako je jokal. Ves solzan je prišel domov ter kazal mami svojo krvavo ročico.

»O ti neubogljivi otrok, zakaj me nisi poslušal in nisi dal možu kruhka?« kregali so ga skrbna mama. Tonček pa je komaj čakal, da so mu obvezali ranjeni prstek. Ko se je že nekoliko pomiril ter si obrisal solzni očesci, vprašajo ga mama: »Ali si molil kaj danes zjutraj v čast angeljčku varihu?« Tonček pa jim boječe odgovori: »Pozabil sem.«

Primčev Tonček je hodil nekaj dnij prav žalosten okoli hiše, vendar prstek se mu je kmalu zazdravil; kajti rana je bila le prav majhna. V čast angeljčku varihu pa od tistega dné vsak dan moli. *Fr. —ek.*

Prošnja za bratca.

»Bratec, ljuba mama!
Moj je šel v vojake,
Naji pustil sama
Brez pomoči vsake.

Skrbel je za naji
Prav kot rajni ata,
Vse je zdaj pri kraji,
Moja mama zlata!

Veste, jaz bom tekel
K Jezuščku v altarji,
Prosil ga in rekel:
Bratca mi obvarji.

Angeljcev krdele
Pošlji mu za varstvo,
Ko boji se smelo
Za Boga, cesarstvo.

Prosil bom Marijo,
Ker je mati mila,
V slabo tovaršijo
Da bi mu vbraniła.

Da bi zvesto služil
V vojski dôbo celo.
Da bi Jezus združil
Zopet nas veselo.«

»Sinek, o le idi,
Angeljček te vodi,
Kmalu zopet pridi,
Z Bogom, z Bogom hodi.«

Radoslav.

Huda zima.

Bila je huda zima, kakoršne še niso pomnili Zalesčanje. Mrzla burja je brila in v divji radosti premetavala sneg ter ga v vrtincih vzdigovala kvišku, kakor bi se igrala z njim. Nihče si ni upal v takem na plano brez podvojene obleke. Mlado in staro je čepelo pri peči. Starci so se stiskali in zavijali v kožuh, otroci pa si še niti zvečer niso upali s peči, da so jih morali stariši priganjati v postelj. Še molili so na peči! Andrejčkov Jože je pripovedoval otrokom, da leži v gojzdu toliko pocepalih zajcev, ko ob žetvi snopja na polju. Seveda mu niso vsi verjeli, a res pa je bilo, da je našel Zemljakov ded mrtvega zajca še oni dan, ko ni bilo takega mraza. Ko pa je Jože zatrjeval, da celo tisti ptički zmrzujejo, ki letajo na okno zobat drobtinice, tedaj je bilo otrokom hudo za drobne živalice in še vestneje so polagali na okno drobtinice.

Na samem v Zalesji je stala Zemljakova hiša, dobre tri streljaje oddaljena od najbližje Andrejčkove. Bila

je visoko s snegom zametena. Prijetno je bilo Zemljakovim, ko bi jim sneg ne preprečil dela!

Zemljak je hodil vsako leto sredi jeseni daleč v slavonske šume, kjer si je s sekanjem drv zaslužil vsotico denarja. Zemljakovka je pa doma delala, kar je mogla. In prislužila sta si toliko, da niso trpeli pomanjkanja.

To zimo pa je Zemljakove trlo uboštvo. Hišica je bila mrzla ko led, in oblečeni so bili le za silo. Zadnje poleno je položila Zemljakovka v peč in skrbno iztrkala in pomela predalček v omari, da je skuhala borno kosilce. Mali Ivanček v zibelki je jokal, ker ga je zeblo. Anica na peči je vedno popraševala po kosilu. Ded je pa z rosnim očesom zrl veliko bedo in večkrat vskliknil: »Kaj bo, kaj bo!« Sedel je za peč, stisnil se še bolj v kožuh in zibal porednega nagajivca. Mati so nemo zrl v ponehajoči ogenj in se bridko zjokali premišljevale svojo usodo. »Bog nam pomagaj!« so vzdihnili.

Po kosilu so krenili mati v oddaljeno vas, da bi tam pri sorodnikih dobili kaj kuhe. Hudo jim je bilo prositi pri bogatem stricu, a kaj so hoteli! Vrnili so se še tisti dan in prišli pozno zvečer domov. Toda, oh — kakšni so bili mati! Bledi, prepadeni in čisto premrli! Pa — ni čuda, saj na celo so gazili mati sneg, in njih obleka jih ni varovala mraza, in obuvalo jih ni varovalo snega, in mati so bili šibki, in mati so bili — lačni! In zavest, da niso ničesar opravili pri trdem stricu, potrla jih je še bolj: krvavela je njih duša žalosti, in potok solz se jim je ulil po velem licu. — Oh, uboga mati . . .!

»Kaj vam pa je, mati?« vprašala je Anica. »Ali ste bolni?«

»Le mirna bodi, Anica«, rekli so ji, pobožali jo in objeli, da jo potolažijo.

»Kako sem lačna! Ali niso dali striček kruha?« In zaihtela je Anica.

Kako inako se je storilo pri srcu tako dobri mami! Radi bi dali kri, življenje, da bi le nasitili lačnega otroka. Bridki meč trpke žalosti je znova presunil ljubeznipolno materino srce. Več se niso mogli po konci držati. Legli so v postelj in še bolj obledeli, da so bili

kakor zid. Mater je začela zima tresti, in čisto so oslabeli. Molčé je gledal dedek vse to in sedaj bolnici kaj popravil, sedaj zopet Anici prosé ukazal, naj ne joka, da ne zbudi Ivančka. Sam pri sebi je pa vzdihoval: »Dobri Oče nebeški, usmili se nas, reši nas!«

Materi je za trenutek nekoliko odleglo. Anica je v joku in ihtenju zaspala ob postelji. Dedek jo je rahlo položil na njeno ležišče, skrbno odel, pobožno prekrizal in sedel na trinožni stol zraven postelje in v hipu zadremal, bolnica pa je v nemalih bolečinah prebila to noč.

V jutro drugega dné je materi bilo neznosno hudo. Želeli so si gospoda. Dedek je razumel mater. A bolnico samo pustiti, in — on starec — li on naj gre? Ni vedel, kam bi se dejal, kaj bi počel! »Prosi Andrejčkove«, zašepetala je bolnica, več ni mogla. Tudi sedaj jo je dedek umel in odpravil se v upu in strahu v vas k Andrejčkovim. S seboj pa je vzel Ivančka iz zibelke.

Pri Zemljakovih pa je bilo ravno sedaj »Bog se usmili«. Anica se je zbudila, ker je dedek nerodno zaloputnil vežna vrata. Naglo je skočila kvišku ter hitela k mamici v posteljo. Mamici je prihajalo čedalje hujše. Anica je vila roki, jokala in klicala na pomoč. A vse je bilo tiho, nihče se ni oglasil.

»Moli, Anica«, izustili so polglasno mati. In Anica je pokleknila pred Križanega, sklenila drobni ročici, in goreča molitev nedolžnega otroka je plamtela v nebesne višave k ljubemu Bogu. In Anica je molila pobožno in bridko jokala in glasno klicala.

Mater je pretresal mraz, in slabost jih je napadala. »Usmiljenje, usmiljenje, o dobri Bog!« šepetali so. Anica je odevala mater z odejo, katera ji je ravno prišla v roke. Čez nekaj časa so se mati zopet umirili, vsaj mraz jih ni več pretresal. V sobi je bilo mrzlo kakor zunaj. Anica je hitela v kuhinjo, da bi zakurila v peči. A ni našla drv ne v skladnici, ne na dvorišču. »Morebiti so v peči«, — ob tej misli je naglo zlezla v peč in tipala po polenih. Pa tudi tu ni bilo kuriva! Kaj ji je bilo storiti? Ko je videla, da mamica mirujejo, mislila je, da spijo. Motila se je revica, kajti mati so trpeli ravno sedaj najhujše bolečine. Naglo je obula materine čizme, zavila

si glavo in hitela v bližnji gozd po dračja. Po letu je sicer hodila Anica večkrat v gozd po suhljad, a sedaj!? Preprosto šestletno dekletce ni pomislilo ne na sneg ne na mraz, niti ni vedelo, da je tak poskus brezuspešen. Ljubezen do presrčne mamice jo je gnala naprej, naprej . .

Sneg je bil debel, mraz rezek. Deklica ni prišla daleč, a zdelo se ji je, da bo zdaj zdaj v gozdu. Na pol zmrzla niti zapazila ni, da je izgubila jeden čizem, da že z boso nogo stopa po snegu. Nekako trudna je postala; moči ji pojemajo. Dalje ne more več! Ustavi se. V drugem čizmu je bilo polno snega. Zdi se ji, da je bosa noga topla. Zato hoče sezuti še drugi čizemček, a ne more, udje so ji premrli. Krčevito prime za obutalo, a zastonj! Z noge ne gre. Zbere vse moči in gazi dalje v snegu, boreč se s — smrtjo. Čedalje gorkeje ji postaja. Naprej ne more — omaga . . . In v duhu vidi bolno mamico, lepo kakor še ne poprej, nad njo pa plava krdelo krilatih angeljcev pojoč: »Slava, slava, Bogu na višavah!« »Mamica, sladka mamica«, izusti Anica s prijaznim nasmehljajem, in sneg je zrahljal posteljico njenemu telescu.

O nedolžni angeljček, tvoja duša zdaj pije sladkosti nebeškega veselja! —

Dedek skoraj da ni omagal v snegu. Nazaj ni mogel; ostal je pri Andrejčkovih. Sin Jože je naglo stopil po gospoda. Andrejčkova mati so pa sklenili sami obiskati bolno Zemljakovko. Zato je bil dedek miren. Pestoval je Ivančka in ga krmil ter se čudil, da se Ivanček joka, čeprav se mu tako dobro godi.

Andrejčkova mati niso hoteli praznih rok iti k Zemljakovki. Skuhali so kos svinjine, natočili čutaro starine, odrezali pol maslene štruce, ki so jo dobili za god, in hiteli k Zemljakovki. Dekla, ki je ravno prišla iz malna, nesla je ž njimi dober naročaj suhih drv, da tam zakuri za silo. Ded pa je majal z glavo in z žalostnim srcem vzdihoval za Andrejčkovo pečjo: »Kaj bo, kaj bo!«

Andrejčkovka se je kar začudila, ko je vstopila pri Zemljakovih: videla je na lastne oči veliko bedo in revščino. Pri tej priči si je očitala, da ni že poprej poskrbela za Zemljakove. Pa Andrejčkovka bi bila to tudi že storila, ko bi bila le vedela, kako skrajno hudo se godi

Zemljakovim. Toda Zemljakovka v svoji skromnosti ni razodevala revščine. Saj bi pa tudi ne bilo potreba, da bi ne bilo take zime! Zalesčanje so znali, da Zemljakovka ni delala le za plačilo, marveč delala je, da se je zares kaj storilo. Sama je svetila drugim z lepim vzgledom: delala je, kakor da bi strupene kače tolkla. Zato so jo kaj radi prosili »na delo«, če je le količkaj vreme kazalo. A čemu bi v taki zimi najemali Zalesčanje!

Andrejčkovka je najprej postregla bolnici z močno juho in malce starine. Mesa še ni mogla uživati. Druga skrb ji je bila, da vse potrebno ukrene za dostojen vsprejem Gospodov. Za Anico se Andrejčkovka ni zmenila, saj ji niti na misel ni prišlo, da bi utegnila kje drugje biti nego pri dedu na njegovem domu. Le bolno mater je nekaj skrbelo, a slutila ni nič posebnega. Začuli so zvonec, ki je oznanil, da gospod niso daleč. Andrejčkovka je malo popravila pri bolnici in hitela ven. Bolnica pa je neprenehoma zrla v sveti križ in poljubovala svetinjico, katero je nosila krog vratu, in sklepala veli roki in pobožno izgovarjala presladka imena »Jezus, Marija in sv. Jožef.« Vsa udana v voljo božjo je prejela sv. zakramente. In sedaj — pokrepčana dušno in telesno — bila je na vse pripravljena. Božji mir in božjo tolažbo je uživala. Ni se bala smrti, a vendar se ji je storilo bridko ob takih mislih: saj zapusti zapuščena otročiča. Andrejčkovka ji je obljubila, da bo ona skrbela materinsko za otroka. To je bolnico umirilo do cela.

Gospod župnik so uvideli, da je bolezen sicer huda, a nevarna ravno ni. »Le potolaženi bodite«, rekli so. »Če je božja volja, ozdravite kmalu. Vi, Andrejčkova mati, pa skrbite za bolnico in druge, in Bog vam bode povrnil.« Nato so zapustili gospod župnik hišo žalosti, a niso šli domov, marveč k Andrejčkovim, kjer je ležala na mrtvaškem odru zmrzla — Anica.

Andrejčkov Jože je rekel gospodu župniku, ko je prišel v župnišče, da je bolnici silno slabo in da ne bo čakala poldne. Treba se je bilo podvizati. In da bi ne zakasnili tako važnega opravila, krenili so gospod župnik po pešpoti ravno skozi gozd, kamor se je bila namenila Anica. Kaka dva stréljaja od gozda je stopil cerkovnik

na čížem, in skoraj da ni padel. Gospod župnik so se predramili iz srčne molitve in zagledali v snegu nežno telesce, ki je bilo pokrito s svežim snegom. Nebeška radost je sevala s smehljajočega obraza. Ne malo so se začudili vsi, a Andrejčkov Jože najbolj. »Jojmene, Zemljakova Anica!« izustil je v strahu in gledal gospoda, kaj bodo ukazali. »Vzemi dete in nesi je k vam domov in molči o stvari, dokler je treba«, rekli so gospod župnik in hiteli k bolnici s sv. zakramenti.

Oj, da bi vedel, mladi bralec, kako so bili žalostni uboga mati nad izgubo ljube Anice. »O Bog, vzemi še mater v sveto nebo«, ihteli so in potok solz jim je pomočil obraz. In kako bridko se je storilo ravnokar vrnivšemu se možu, očetu mrtve Anice. Zares tužen, pretužen prizor!

Zemljakova mati so okrevali, predno je potekel teden, ker jim je skrbno stregel njih dobri mož. Po Anici je bilo vsem hudo. A tolažili so se z besedami: »Cilj življenja — sveta nebesa — si dosegla, presrečna Anica, zato blagor ti!«

I. S.

Z v o n.

Čuješ li iz stolpa don?
 Slušaj, kaj ti kliče zvon:
 Rado v cerkev hodi, dete,
 Tam Bogá pobožno moli.
 Pevaj tamkaj pesmi svete,
 Pridno hodi tudi v šoli,
 To iz stolpa pravi zvon.
 Slušaj zvesto njega don!

Čuješ li iz stolpa don?
 Slušaj, kaj ti kliče zvon:
 Jutri bo nedelja, dragi —
 Bogoljubni vi otroci,
 Vse imejte v redu, v snagi,
 In pri maši knjigo v roci
 To iz stolpa kliče zvon.
 Vsak poslušaj njega don!

Čuješ li iz stolpa zvon?
 Smrt njegov nam znani don:
 Lahko temu je umreti,
 Ki v Boga zvesto veruje;
 Njemu dal se bode zreti,
 Kdor ga ljubi in spoštuje.
 To otroci znani zvon,
 Vsak poslušaj njega don!

F. Lovšin.

Najdragocenejša reč na svetu.

Gotovo ste že slišali besedo »zlata« tehtnica ali vaga. Bržkone ste si mislili, da je to taka tehtnica, ki je narejena vsa iz zlata, da ima zlato stojalo, zlati skledici, zlate težake itd. Ako ste tako mislili, niste zadeli prave. Zlato vago imenujejo ljudje tako tehtnico, s katero se tehta zlato in drugo, k^or je jednako dragoceno ali pa še dražje od zlata. Take reči se morajo natanko tehtati, ker tukaj že majhen razloček ceno močno spremeni. Zlata vaga je torej taka tehtnica, s katero se dajo najmanjše reči natančno tehtati.

Zdi se mi, kakor bi naš predobrotljivi Oče nebeški rabil tako natančno tehtnico, kadar nam meri najdragocenejši dar — čas. Bog sam tako visoko cení dragi čas, da nam ga deli le polagoma, da nam ga takorekoč — meri — tehta: leto za letom, dan za dnevom, uro za uro, minuto za minuto, sekundo za sekundo, trenutek za trenutkom! Pa nikoli nam ne dá večjega kosa skupaj, marveč razdrobi nam ga na najmanjše kosce in daje vsak košček posebe. Nikoli ne dobimo novega trenutka, dokler nismo porabili poprejšnjega. Nikoli nimamo dveh minut ali sekund, saj še dveh trenutkov ne ob jednom. Vidite, kako neizrečeno dragocen je čas, ker nam ga Bog deli tako skrbno in v tako majhnih oddelkih!

Tudi nam Bog ta neprecenljivi dar deli kar sam naravnost iz nebes, ne pa kakor druge dobrote po angeljih, ljudeh in drugih stvareh. Otrokom pošilja po stariših in učениkih razne darove in dobrote, a časa jim ne pošilja po tej poti; nobena mati, noben oče ne more ljubljenu otroku le za trenutek življenja podaljšati. Najmogočnejši vladar, ki svojim prijateljem lahko deli krone in kraljestva, le jedne minute časa ne more dati. Bog je dal mašnikom oblast, da smejo mesto njega grehe odpuščati skesanim grešnikom in druge milosti deliti ljudem, časa pa — tudi najkrajšega — ne morejo nikomur dati; kruh in vino smejo spreminjati v božje Telo in božjo Kri, časa pa le jedne sekunde ne morejo spremeniti v minuto, v uro, v dan ali celó v leto! Tudi angelji nam časa ne morejo dati, marveč le štejejo one trenutke, katere je Bog v svoji neskončni dobrotljivosti odložil vsakemu človeku. Saj nam je Jezus sam povedal, da celo angelji ne vedó, kdaj bo časa konec, kdaj bo sodni dan.

Zato pa tvoj angeljček varih, drago dete, ničesar bolj ne želi kakor to, da bi prav porabil vsak trenutek časa v svojo časno in večno srečo. Kako pa je to mogoče? me vprašaš. Najlažje tako, da si razdeliš lepo po vrsti ves dan in že naprej določiš primeren čas za vsako posamezno delo ali opravilo; to se pravi, če si napraviš takozvani dnevni red. Pa o tem bi bilo treba obširnejše govoriti, toraj odloživa za drugo priliko. Za danes pa ti rečem le še to: privadi se že sedaj v detinski dóbi vsako jutro posebej z dobrim namenom Bogu darovati kar vsa opravila vsega dneva, pa imej tudi prelepo navado še med dnevom večkrat ponoviti svoj zjutranji dobri namen čim večkrat, tem boljše!

Hi, konjiček!

Hi, kozliček,
Moj konjiček,
Hi, hi, hi! — —
Urno poskočiva,
Kakor iskra živa,
Na zelene trate,
Tam bo, kozek, zate!

Hi, kozliček,
Moj konjiček,
Hi, hi, hi! — —
Zdaj se veseliva
In Boga hvaliva,
Ker na travnik gréva,
Prvič zdaj iz hleva.

Hi, kozliček,
Moj konjiček,
Hi, hi, hi! — —
Konjič, naglo tekaj
In nikar ne vekaj!
Saj sva korenjaka;
Kje še dva sta taka?

Hi, kozliček,
Moj konjiček,
Hi, hi, hi! — —
Kozek se razjari
In jo v skok udari;
Dirja po ledini,
Brdu in ravnini.

Oj, kozliček,
Moj konjiček,
Ti, ti, ti! — —
Deček zaostaja,
Sapa mu pohaja,
Kmalu mu poide,
Konjič pa uide.

Naum.

Spomladanske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

I.

Malemu Vidku je bilo zime že odveč. Res se je veselil v pozni jeseni sneženih kosmičev, ko so počeli kakor beli papirčki beliti zemljo in strehe, vendar ko je to trajalo nekoliko mesecev in ko je bilo kar neprenehoma vse belo na cesti in na vrtu, tedaj se je spomnil lepe spomladi, zelene travice, cvetočih dreves in dišečih cvetlic in si želel, da sneg skopni. Vendar sneg je ostal, kakor je bil, in vedno je še nekaj novega palo. Tedaj je pa mladi Videk poprašal mater:

»Mamica, kaj ne bo v vrtu nič več zeleno?«

»Še bo, še« — dejali so mati — »samo prosi Boga, da pošlje skoraj solnčece, sneg se solnca boji in ne bo ga več, samo da začne solnce toplo sijati.«

Videk je molil in prosil Boga, da zopet posije zlato solnčece, hodil je v vrt, gledal gori proti nebu in pel pesemco:

»Sijaj, sijaj solnčece,
Oj solnce rumeno . . .«

Zagledal je gori na jablani ščinkovca in mu dejal:

»Slišiš ti ptiček, ti imaš hitre peroti, vzleti no gori k solncu in prosi ga, naj malo posije, da sneg skopni, saj bode tudi tebi lepše, če ne bo snega. Vzleti no, ptiček!«

In ščinkovec je razširil peroti in odletel, Videk je pa zopet odšel v hišo in povedal materi, kaj je naročil ptičku. Večkrat je pogledal skozi okno, če že solnce sije. Kar so se nenadno pozlatile šipe na oknu, in v sobo je posijalo solnce. Sto in sto zlatih žarkov je sipalo solnce na vse strani, a Videk se je od veselja smejal, saj je znal, da je sedaj snegu odzvonilo. Ojej, kako bode to lepo, ko nam zopet vrt ozeleni, ko bode on zopet mogel venkaj pod milo nebo.

Od streh je začelo kapat in sneg na vrtu in na polju se je vedno bolj krčil. Drevesa so zmajala s svojimi vejami in se znebila nadležnega bremena. Trajalo je nekoliko dnij; solnce je pošiljalo vedno bolj tople

žarke, potok je narasel, jarki so bili napolnjeni z vodo, a na cesti se je pokazalo blato. Nù, na obronku hribca je zginil najpreje sneg, in pokazala se je travica, ali bila je čisto rujava in poležena. Preje nego so vzklike mlade bilke, pokazale so se pod grmom rumene trobentice, katere so hitro, ko se je pokazalo solnce, vzdignile svoje glavice in zatrobile glasno: »Prišla je pomlad, prišla je cvetoča pomlad!«

V tem so se zbudili tudi zvončki ob potoku. Zmajali so svoje zvončaste glavice in odzvonili trobenticam: — »Res, prišla je pomlad, lepa cvetoča pomlad.«

Okrog hiš so letale lastovke, iskale si svoja stara stanovanja in glasno čvrčale: — »Bile smo daleč tam na jugu, povsod je lepo, vendar tu doma je najlepše, da je le že zopet prišla pomlad!«

Poslušali so jih vrabiči, strnadi, ščinkovci, seničice in gostoleli so jim veselo v odgovor: »Lahko vam, ker niste zmrzovale kot mi. Vendar sedaj je vse pozabljeno, saj je pomlad tu, pomlad je tu!«

Tedaj se je pa pokazal v zraku rumeni metuljček. Frfotal je s svojimi prozirnimi krilei, gledal veselo na okrog, oglasil se je pri trobenticah in zvončkih in jim šepetal veselo: »Dolgo sem spal, dolgo, sedaj pa ne bodem več, saj je pomlad tu, oglasim se še večkrat pri vas.«

Nù, tudi mali Videk ni mogel več ostati v sobi. Stekel je venkaj na cesto in kobacal po debelem blatu, da je bilo veselje, saj je vedel, da tudi blata ne bode dolgo. Potem je pa odšel v vrt, pogledal je, kako travica zeleni, natrgal si je trobentic in zvončkov, da jih ponese materi. A ko so to videle bele, rdeče obrobene marjetice, zmajale so žalostno z malimi okroglimi glavicami, kakor da bi mu hotele reči: »Hej, Videk, kaj si na nas pozabil? Kaj nas ne poneseš materi?« In natrgal je Videk tudi marjetic, a solnčece gori na nebeškem obzorju je tako veselo sijalo in mu zlatilo njegovo okroglo glavico.

»Kako je pač lepo pomladi!« — vskliknil je Videk in stekel zopet domov. Vendar popreje nego je prišel k materi, oglasil se je še v hlevu pri liski in jej dejal: »Čakaj no, liska, skoro pojdeš tudi ti na prosto, saj je

pomlad prišla, in travica že tako lepo zeleni. Kaj ne, tudi tebi je bilo že zime odveč?»

»Muuu« — oglasila se je liska in stresla z glavo. Ej, pomladi se tudi liska veseli. In kdo se je ne bi?

Pomlad je tu, otročiči, pomlad! Veselite se je! Srečni ste, saj vam sije dvojna pomlad — pomlad v naravi in pomlad življenja!

Mačica.

Glejte mojo mačico,
Mehko njeno dlačico!

Noče presti,
Noče jesti,
V divji skok
Urnih nog

Ne požene se nikdar,
Ker je pridna, pridna stvar.

Nič ne cvili,
Nič ne piše,
Nič ne sili
Ven iz hiše
V drugo klet
Do plečet. —

Saj jo z vrbe ob potoki
Oče mi prinesli so,
Ko so davi s šibo v roki
Vole gnali na vodo.

Gregor Gornik.

Uganke in šaljiva vprašanja.

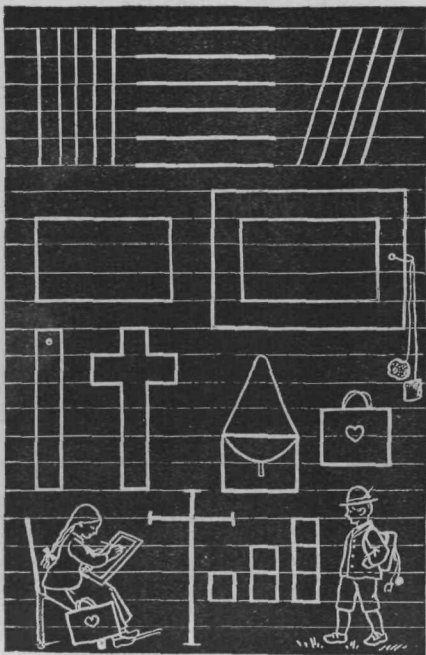
(Priobčil Josip Štelcar.)

1. V čem sta si podobna jež in denar?
2. Kaj je po vsem životu kosmato, pa vendar nima ne dlake, ne las?
3. Katera ptica je golobu najbolj podobna?
4. Kdaj je na barki najbolj varno? (Odgonetke v prihodnji številki.)

Spretni risar.

Dragi učenčki! danes moram pa z vami spregovoriti resno besedo. Naročil mi je to oblastni gospod urednik. Rekel mi je, da mu nikakor ni všeč, da bi vam kazal le to, kar znam sam narisati, marveč naj bi tudi vas učil risanja. »Začetniki«, tako mi je dejal, »ne morejo risati takih težkih rečij, začnite torej

od kraja! Saj tudi oni, skateri se hoče naučiti branja, mora najprej poznati in lepo izgovarjati posamezne črke, potem še-le se loti celih besedij in stavkov!« Toraj ne pomaga nič! Kar tablice vze-

mite, pa tiho bodite, pa risajte, kar sem vam tu načrtal — pa tako dolgo, da boste znali popolnoma. Ako boste prav pridni, ne rečem, da bi vam semtertje ne pokazal kakih »muhastih« slik — za kratek čas.

Odgonetke ugank in šaljevih vprašanj v tretji številki »Angeljčka«.

1. Začetek. — 2. Zato, ker rep ne more s psom. — 3. Kdor že sedi. — 4. Ko pridejo na njivo. — 5. Za kljunom. — 6. Konec.

(Vseh ni nihče rešil prav.)

Rešitev obeh nalog v tretji številki »Angeljčka«.

1.

brun
sedl
o qəu
pes

2.

t	a	t
a	t	a
t	a	t

Prav so rešili samo drugo nalogo: L. Ropas v Celju; Micika Turnšek in Ivana Kranjc v Nazaretu; R. Koderman, Roza Pavšar, Francika Podpečan, Mar. Medved na Frankolovem; Ant. Komljanec pri sv. Križu pri Kostanjevici; Drag. Špes na Teharjih.

Obe nalogi so prav rešili: Iv. Rajšp pri sv. Marjeti na Pesnici; Fr. Kramar, Al. Rausch, Ivan Črne v Kranju; Mimica Kastelic, Pavlina Markošek, Marija Bolle, Ivanka Kalin, Hermina Sartory, Jerica Žen, Anka Poglajen, Marija Uršič, Leop. Tomšič, Josipa Bezlaj, Pavla Govekar, Mar. Kalan v Ljubljani; Milica Kaligar pri sv. Križu pri Kost.; Albin Nendl, Mat. Pelpnak, Franc Oset, Ludovik Fidler, Herb. Kartin, Pavla Jarc, Anica Kavčič, Frida Šešerko in Julijana Švarc pri sv. Juriju ob južni železnici; M. Škrbinc v Novem Mestu; Ana Ruech, Viktor Kragl v Trziču; Fr. Šotel v Celju; M. Rant na Dobrovi; Ana Šapla v Šturijah; Milka in Tinca Osana pri sv. Duhu nad Krškim; Fr. Žinkovič in Jos. Štelcar pri sv. Juriju na Ščavnici.

Srečne in vesele velikonočne praznike

želi urednik in izdajatelj „Angeljčka“ vsem pridnim čitateljčkom ter vse pristrčno pozdravlja; še prav posebno pa svoje prijateljčke na Teharjih (45), v Ljutomeru (40), v Šturijah (40), v Celju (30), v Ljubljani, v Kranju, pri sv. Juriju ob južni železnici, v Mariboru, pri sv. Marjeti na Pesnici, v Radovici itd. itd. — Nad vse pa ste mu pri srcu oni, kateri boste letos tako srečni, da pojedete prvokrat k sv. obhajilu. O, da bi se pač vsi prav dobro — izvrstno pripravili, da bi ne bilo po vsem Slovenskem nobenega „Judeža“. S pripravo pa nikar nič ne odlašajte, marveč kar precej pričnite in sicer najprej s tem, da opustite grehe in si skušate pridobiti čednostij, katerih še tako zelo pogrešate. Natančneje vam bodo že povedali vaš dobri gospod katehet.